

КРАСИМИР БАЧКОВ
КОЛКО ПЪТИ УМИРА ЧОВЕК

chitanka.info

*„Отидохме толкова далеч
и не стигнахме никъде.
Живяхме толкова дълго,
но изобщо едва ли.“*

Чарлз Буковски

Морето. Винаги бе обичал морето. И когато сега, за последен път тръгна по моста, пред очите му се отвори необятното синьо спокойствие на водата, лекият бриз го накара да се почувства жив и силен, както никога преди това, а бавният летеж на чайките, с надничащото между крилето им слънце, го принудиха да се усмихне. Беше усмивка на облекчение и прошка. Без да разбере, някъде назад бе загубил страховете и опасенията си. Сега му бе тъй леко, сякаш душата му се бе най-последно изскубнала от това уморено тяло и така, безтегловна и неизмерна, безсловесна и вечна като музика, най-последно се сливаше с всичко, което, бе обичал в живота. Отдъхна си. Слава Богу, вече бе на КРАЯ.

Към средата на огромния мост, върху скъсан хартиен кашон, седяха две момчета и си приказваха. Едното пушеше цигара, а другото поставяше нова лента в поизтъркана от употреба „Практика“. И на двете, над горната устна се чернееше мъх, недокоснат все още от бръснача.

— Ето ти нова бройка! — каза момчето с фотоапарата — Бас лоя, че той вече всичко е отписал?

— Откъде си сигурен? — възрази другото — Може човекът просто да се разхожда.

Приятелят му се засмя — Тук никой не се разхожда, драги! Сред тия коли и пушеци да се разхождаш си е направо лудост! — посочи към трополещите по напречните ленти за свързване, автомобили.

— Може да отива на другия бряг!

— Да, отива! Само, че на онзи, от който вече няма връщане! Погледни го само как ходи! Сякаш е дрогиран!

— И все пак...?!

— Вярвай ми, ти казвам! Тоя е третият този месец! Преди него скочиха един старец и една проститутка. Стареца го изтървах, но от проститутката изкарах почти цяла лента. Направих страхотен удар! От шест вестника — почти сто бона! Още двама такива и ще събера за една „Хонда“!

— Тихо, че приближава!

— Спокойно, няма да ни усети! Мъжът бе на около четиридесет, леко оплешивял, облечен в стари дънки и помазано велурено яке. Стигна почти до момчетата, погледът му мина над разкъсания кашон, без да се спре и потъна някъде в морето, зад хоризонта. Подпря се на парапета и неочаквано тихо заговори. Всяка дума ясно се чуваше, въпреки колите по пътя. Мъжът казваше някакъв стих. Гласът му бе дрезгав.

*„Най-добрите често умират,
от собствената си ръка
просто за да се махнат,
а тези, които остават,
така не могат да разберат
защо му е притрябвало на някой
да се махне от тях“*

Момчетата гледаха безмълвни, неподвижни и уплашени. Като, че ли мъжът им бе показал нещо толкова ужасно, за което нито бяха чували, нито виждали в екшъните от видеото, или в краткия си живот:

— „Добре! Сега вече е лесно! — мислеше си мъжът — Остава само да го направя!“

Точно тогава, в последния миг, секунди преди полета, той спря. Разбра, че него вече го няма, но там в града, в тясното панелно жилище синът му в момента сигурно си маже филия с лютеница — всекидневния обяд преди да тръгне на училище, жена му уморено подпира глава за кратка почивка пред сметачната машина, а всички добри и лоши хора наоколо продължават добрите си и лоши дела, точно както преди, точно както и за в бъдеще.

Отпусна, се. Какво стара? Излизаше, че дори смъртта няма смисъл, щом нищо няма да се промени изобщо, а тия, които обича ще

нарани най-много!

— Боже мой! Какъв идиот си Буковски, че живееш на майната си в Америка! — прозвуча ядно гласът му. — А най-смешното е, че и при теб не е по-различно от тук! Де да можеше да прием по едно сега заедно!

Мъжът се обърна и тръгна обратно към града. Приведеният му гръб сякаш бе понесъл всичката хорска болка на света. Момчетата въздъхнаха облекчено и се спогледаха. Едното държеше изгорялата цигара, на която пепелта кой знае как все още се крепеше, а другото стискаше стария фотоапарат и се мръщеше.

— Защо не му направи снимка? — запита първото.

— То си беше направо за камера! — въздъхна приятелят му. — Такива работи стават само на кино!

Двете момчета се надигнаха и бавно закрачиха след непознатия. За днес други сензации не им трябваха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.